

[Bolvig]

samfund mere og mere afhængige af hinanden, og mindre og mindre grupper kan ved anvendelse af strejke- eller lockoutvåbenet sætte samfundet i stå og næsten diktere det store flertal deres vilje. Taberne bliver samfundet, fællesskabet og de grupper, der ikke er placeret i centrale nøglepositioner.

Arne Melchior (CD):

Entertaineren Eddie Skoller har en meget munter vise, hvis refræn siger noget om, at det er dejligt at komme på forsiden af Søndags B.T. Det har jeg ikke været, men jeg har været nævnt i denne avis for nogle få måneder siden, og den ære skylder jeg faktisk en af forslagsstillerne til dette forslag, hr. Glistrup, idet han i en redegørelse for sine synspunkter blev stillet over 27 spørgsmål, og et af dem lød: hvilke historiske personer afskyr De mest? Han nævnedede faktisk en tidligere justitsminister i dette land – som jeg ikke her skal benytte lejligheden til at nævne, skønt han sikkert også ville betragte det som en ære – og så nævnedede han mig på andenpladsen, og så ikke flere. Jeg sagde til hr. Glistrup ved en senere lejlighed: tak for æren. Hr. Glistrup svarede, at det var ikke nogen ære, det var ikke ment som nogen ære, hvortil jeg sagde: »Sådan opfattede jeg det«. Det føler jeg mig bestyrket i ved læsningen af det forslag, der ligger her. For man kan vel uden at være spor morsom sige, at det er et sygt forslag. Jeg vil ikke foreslå, at forslagsstillerne anbringes dér, hvor de vil have »overtræderne« ifølge dette lovforslags første paragraf anbragt, altså ikke bag tremmer, men måske nok i en tremmeseng til en tiltrængt rekreation, for jeg synes, at dette forslag undergår, hvad fremskridtspartiet tidligere har budt dette ting, og det er dog ikke så lidt.

Jeg synes, det er beklageligt, at vi skal føre diskussion på baggrund af sådan et forslag, for det er skam en vigtig ting at spekulere på, om det er muligt at tilvejebringe fredspligt på en række af samfundslivets områder. Man kunne foruden sygehuse nævne politi, man kunne nævne presse, altså nyhedsformidling, man kunne nævne energiforsyning og visse transportfunktioner. Det ville være dejligt, om man ad den ene eller anden vej kunne komme til en sikring af funktionerne på disse områder, også i konfliktsituationer.

Mit parti har gang på gang peget på det ønskelige i, at man tog en bred debat om strejkevåbenets rimelighed i vor moderne verden med dens tekniske tilsnit, hvor strejker næsten altid efterhånden rammer helt andre end dem, man vil bekæmpe. Men vi er på det område stillet, omtrent som de radikale var stillet med det første forslag, vi havde til førstebehandling her i dag, og som udsprang af deres ønske om, deres lyst til at få en bredere EF-debat. De fremsætter forslag, som meddeler, at de har denne lyst, men de har ikke nogen idé om, ikke noget konkret forslag til, hvordan problemet skal løses. På samme måde må jeg fattigt erklære, at jeg har heller ikke noget forslag til, hvordan vi kan få strejkevåbenet mildnet, således at det kan anvendes af dem, der føler, de har brug for det – for vi vil aldrig gå med til et forbud eller bare noget, der ligner det, eller kriminalisering af strejker, der er i overensstemmelse med indgåede aftaler – men at man dog fik mildnet virkningerne eller helst fjernet dem totalt over for de grupper af befolkningen, der ikke har del i den strid, som strejken er et led i. Det her foreliggende grundlag giver ikke bare ikke nogen tilnærmelse til en fornuftig diskussion på dette område, det fjerner den yderligere fra enhver rimelighed, og derfor er det til skade.

Mit parti vil ikke i enhver situation vige tilbage for konfrontationer. Der er forhold, der kan være situationer, hvor ret og rimelighed må hævdes, selv om det kan gøre ondt, men det kan aldrig være folketingets opgave at medvirke til at fremkalde konfrontationer og eskaleringer, og jeg synes, det gør dobbelt ondt, når det drejer sig om sygehuspersonalet. Nu har vi talt om fiskernes arbejdsvilkår tidligere på dagen. Det er selvfølgelig en tilfældighed, at vi samme dag taler om en anden gruppe i samfundet, som netop udfører sin tjeneste under nogle af de mest besværlige, mest personligt opofrende vilkår, således som det er tilfældet for sygeplejersker, læger, masser af andre grupper, der arbejder på hospitaler. Enhver, der har ligget på et hospital eller jævnlig har haft sin gang som besøgende dér, må medgive, at det netop er nogle af de medborgere, som gør den mest fuldgode, følelsesbetonede og selvopofrende indsats. Derfor synes jeg, det er dobbelt tragisk, at et forslag som dette netop bliver fremsat på dette område.